

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.457/2024/5.
A felperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Jászkovics Adél kamarai jogtanácsos
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (alperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: dr. Tihanyi Péter)
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó igény (visszafizetési kötelezettség) kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (18. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 4.K.702.717/2023/16. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a keresetet elutasítja.

Az elsőfokú és fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2022. szeptember 1-jétől 2022. október 30. napjáig határozott idejű munkaviszonyban állt alkalmazásban a felperessel, 2022. november 1. napjától hivatásos szolgálati jogviszonyban teljesített szolgálatot. A felperes és az alperes a munkaviszony fennállása alatt 2022. szeptember 1. napján szám1 számon tanulmányi szerződésnek minősülő megállapodást kötött arról, hogy az alperes 2022. szeptember 1-től 2023. június 30-ig a Technikum1 szervezésében lebonyolított közbiztonsági járőr szakképesítést adó szakmai

képzésen tanulmányokat folytat és külön felnőttképzési szerződésben meghatározott vizsgákat az abban előírt határidőben teljesíti. A megállapodás 6. pontja szerint a munkáltató vállalja, a képzés időtartama alatt a munkavállaló részére képzési díjat és vizsgadíjat, mint képzési költséget nyújtja. Ezen felül kollégiumi elhelyezést, napi háromszori étkezést, - az ismételt vizsga és a kötelező újraoktatás kivételével - „B kategóriában” érvényes gépjárművezetői engedély megszerzését térítésmentesen biztosítja. Az alperes vállalta, hogy a képzés eredményes befejezését követően hivatásos szolgálati jogviszonyát egy évig fenntartja [II. 7. pont g) alpont]. A munkavállaló tudomásul veszi, hogy amennyiben a 7. pontban vállalt kötelezettségeit önhibából nem teljesíti, a megállapodásban foglaltakat megszegi a munkáltató mentesül a megállapodásban vállalt kötelezettségei alól és a képzéshez nyújtott, a megállapodás 6. pont a) alpontjában és b) alpont ba), bc) valamint bf) alpontjában felsorolt pénzbeli és természetbeni támogatásokat visszakövetelheti [II.9. pont b) alpont]. A felek rögzítették, hogy önhibának minősül az is, ha munkaviszony megszüntetésének indoka a munkavállaló munkaviszonnyal kapcsolatos magatartása, továbbá, ha a hivatásos szolgálati jogviszony a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 80. § (1) bekezdés f), g) pontja, (2) bekezdés b)-h) pontja – kivétel, ha jogviszony a Hszt. 86. § (1) bekezdésében és (2) bekezdés a) pontjában foglaltak miatti felmentéssel –, valamint a Hszt. 82. § (1) bekezdés a)-d) pontja alapján szűnik meg.

[2] Az alperes a tanulmányok befejezésétől kezdődően a felperes Rendőrkapitányságlán járőr munkakörben teljesített szolgálatot. A felperes 2023. szeptember 15. napján az alperes szolgálati jogviszonyát a Hszt. 80. § (2) bekezdés h) pont és 49. § (3) bekezdés alapján próbaidő alatt, azonnali hatállyal megszüntette. 2023. szeptember 27-én felszólította a tanulmányi megállapodásból eredő 651.944 forint és késedelmi kamata 8 napon belüli megfizetésére, amely eredménytelenül telt el.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetet terjesztett elő 651.944 forint és 2023. szeptember 16. napjától számított késedelmi kamata tanulmányi (szerződés) megállapodás megszegéséből eredő visszatérítés jogcímén, valamint perköltségének megfizetése iránt az alperessel szemben.

[4] Hivatkozott arra, hogy az alperes a tanulmányi szerződés 7. pont g) alpontjában foglalt kötelezettségét nem teljesítette, mert hivatásos szolgálati jogviszonya idő előtt, 2023. október 31. napja helyett 2023. szeptember 15. napján - azonnali hatállyal, próbaidő alatt - megszünt, amely következtében a megállapodás 6. pont b) alpont ba), bc) és bf) pontban felsorolt pénzbeli és természetbeni támogatások visszakövetelésére jogosult. Hivatkozott arra, hogy a megállapodás 9. pont b) alpontja kifejezetten kitért arra, hogy a jogviszony próbaidő alatti megszüntetése [Hszt. 80. § (2) bekezdés h) pont] önhibának minősül. A visszakövetelt összeget a Technikum1 által nyújtott adatok alapján, valamint a gépjármű vezetői engedély díja figyelembevételével állapította meg.

Az alperes védiratában a kereset elutasítását és perköltségének felperes általi megfizetését kérte. Azzal érvelt, hogy a 2022. szeptember 1-jén megkötött megállapodás - tartalma szerint - tanulmányi szerződésnek minősül. A megállapodás tanulmányi támogatás visszakövetelésére vonatkozó rendelkezését a Hszt. 132. § (3) bekezdésére figyelemmel abban a részben érvénytelennek tartotta, amely nem tartalmazta a tanulmányi támogatás

pénzben kiszámított összegét. Vitatta, hogy a próbaidő alatt a munkáltató részéről történő jogviszony megszüntetése az alperes önhibája körbe esik; a Pécsi Ítéltábla Gf.IV.40006/2017/6. számú eseti döntését hívta fel. Hivatkozott arra is, hogy a megállapodás tartamának meghatározására ráhatása nem volt, a felsorolt jogszabályhelyek tartalmáról a munkáltatótól tájékoztatást nem kapott, a Hszt. 100. §-ába ütközőnek tartotta a megállapodást, mert a megtérítési kötelezettség a jogviszony próbaidő alatti megszüntetésének az esetére nem terjed ki. Vitatta a kereseti követelés összezszerúságát is, mert a felperes annak tételeit nem részletezte és kifogásolta, hogy a képzési szerv által nyújtott szolgáltatást az általuk közölt mennyiségben igénybe vette volna. Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján csupán időarányos megtérítésre lenne kötelezett, amelyre a felperes keresete tájékoztatást nem tartalmazott. Állította, hogy a Hszt. 287/C. §-a alapján, mivel munkavállalóként kötötte meg a tanulmányi szerződést a munka törvénykönyvére szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 229. § (7) bekezdése szerint megtérítésre nem kötelezhető, mert valamennyi vállalt kötelezettségének eleget tett, a képzést elvégezte, szolgálati jogviszonyát pedig fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 651.944 forint és annak 2023. szeptember 16. napjától járó késedelmi kamatai, valamint 32.597 forint perköltség felperes javára való megfizetésére. Megállapította, hogy a feljegyzett 39.116 forint lejárási illetéket az állam viseli.

[6] Ítéletét a Kp. 5. § (4) bekezdésére, 134. § (1)-(3) bekezdésére, a Hszt. 132. § (1)-(3) bekezdésére, 164. § (6) bekezdésére, 270. § (2) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:47. § (1)-(2) bekezdésére, 6:48. § (1), (3)-(4) bekezdésére alapította.

[7] Elsőként a megállapodás minősítése körében a Hszt. 132. §-ra figyelemmel rögzítette, hogy annak tartalma alapján a felek között létrejött megállapodás tanulmányi szerződésnek minősül. Leszögezte továbbá, hogy miután az alperes 2022. november 1-jétől hivatásos szolgálati jogviszonyban állt a felperessel, ezért a tanulmányi szerződésről a Hszt. és nem az Mt. rendelkezéseit kellett irányadónak tekinteni. Figyelembe vette, hogy a peres eljárásban nem volt vitatott, hogy az alperes a tanulmányokat a megállapodásnak megfelelően elvégezte és a vizsgákat az előírt időpontban teljesítette, továbbá nem képezte vita tárgyát az sem, hogy az alperes hivatásos szolgálati jogviszonya 2023. szeptember 15. napján a megállapodás 7. pont g) alpontjában meghatározott időpontot megelőzően a munkáltató intézkedésével a Hszt. 80. § (2) bekezdés h) pont alapján próbaidő alatt azonnali hatállyal került megszüntetésre.

[8] A megállapodásból indult ki annak megítélése körében, hogy az alperes a tanulmányi szerződésben vállalt kötelezettségeit megszegte, illetve annak megszegése önhibának minősül, ekörben a szerződés 9. pont b) alpontját a 7. pontban vállalt kötelezettségeket értékelte, valamint azt is figyelembe vette, hogy a felek önhibának minősítették a hivatásos szolgálati jogviszony Hszt. 80. § (2) bekezdés h) pont szerinti megszűnését. Megállapítása szerint a tanulmányi szerződés a felek között kötelmi jogviszonyt keletkeztet és az abban foglalt kötelezettség megszegését a szerződés rendelkezései alapján kellett megítélni; a jogviszony idő előtti megszűnése pedig a tanulmányi szerződés alapján önhibának minősült.

[9] Figyelembe vette továbbá, hogy a Hszt. 132. § (3) bekezdése rögzíti a tanulmányi szerződés kötelező tartalmi elemeit; a jogszabályhely előírja, hogy abban a tanulmányi támogatás pénzben kiszámított összegére vonatkozó megtérítési kötelezettséget is rögzíteni kell a tanulmányok be nem fejezésének esetére, vagy arra az esetre, ha a szerződésben vállalt időtartam önhibából nem kerül letöltésre. Ugyanakkor nem osztotta az alperes álláspontját, hogy a törvényi előírás ellenére nem megfelelő kikötés, azaz a tanulmányi támogatás pénzben kiszámított összege maradéktalan rögzítésének elmaradása részleges érvénytelenséget eredményezne, miután – elfogadva a felperesi hivatkozást – a követelés összege nem volt előre meghatározható.

[10] A kereseti követelés összecszerű alátámasztására elegendőnek és elfogadhatónak ítélte a felperes által csatolt igazolásokat a kollégiumi elhelyezéssel, napi háromszori étkezéssel és a „B kategóriájú” vezetői engedély megszerzésével kapcsolatos költségekre vonatkozóan; mindezek összegét befolyásolta, hogy a biztosított kollégiumi elhelyezést és az étkezést az alperes mennyire vette igénybe. Arra jutott, hogy az igénybe vett ellátás mennyiségét és összecszerűségét – a csatolt felperesi igazolásokkal szemben – az alperes bizonyítás hiányában nem tudta cáfolni, ezért az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően, az elfogadott bizonyítékokkal alátámasztottan marasztalta az alperest a tanulmánnyal felmerült költségek és kamatai megfizetésében.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperesnek az első- és másodfokú perkölségében való marasztalását megbízási szerződés alapján. Fellebbezésében anyagi- és eljárási jogszabálysértésre is hivatkozott; a Hszt. 132. § (3) bekezdés, 287/C. § (1) bekezdés, az Mt. 229. § (7) bekezdés, Ptk. 6:86. § elsőfokú bíróság általi megsértését állította. Eljárási jogszabálysértés körében a Kp. 2. § (1)-(4) bekezdésének és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346.§ (5) bekezdésének sérelmére hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek között 2022. szeptember 1-jén létrejött megállapodás tanulmányi szerződésnek minősül, azonban helytelenül nem vette figyelembe és nem értékelte, hogy az alperesre a Hszt. 287/C. § (1) bekezdésében foglalt utaló rendelkezés alapján alkalmazni kell az Mt. 229. § (7) bekezdését, mely szerint a munkáltató felmondása esetén a támogatás nem követelhető vissza.

[12] Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte azt a körülményt, hogy a tanulmányi szerződésben a felek csak részben rögzítették az alperes tanulmányi támogatás pénzben kiszámított összegére vonatkozó megtérítési kötelezettségét, emiatt a támogatás konkrét pénzösszegét nem tartalmazó költség vagy támogatás visszakövetelésére vonatkozó rendelkezés érvénytelen. Álláspontja szerint ezen nem változtat az sem, hogy a követelés összege nem volt előre meghatározható, mert a biztosított kollégiumi elhelyezés és étkezés igénybevétele az alperestől függött. Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 132. § (3) bekezdése egyértelmű és kógens szabályt tartalmaz, a tanulmányi támogatás pénzben kiszámított összegére vonatkozó megtérítési kötelezettséget tartalmaznia kell a tanulmányi szerződésnek, e kötelezettség jogbiztonságot jelent a munkavállalónak ahhoz, hogy a tanulmányi szerződés megkötéséhez szükséges információk teljeskörű birtokában legyen. A felperes ennek a kötelezettségnek eleget tehetett volna azzal, ha a szerződés tartalmazza a visszakövetelhető legmagasabb összeget.

[13] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a szerződés tartalmát nem megfelelően értékelte az önhiba körében sem. A megállapodásban ugyanis nyilvánvaló ellentmondást jelent egy olyan magatartás önhibaként való értékelése, amelyre semmilyen ráhatása nincs, ilyen esetben az önhiba fogalmilag kizárt. A Hszt. 80. § (2) bekezdés h) pont által szabályozott szolgálati jogviszony próbaidő alatti megszüntetésekor - a tanulmányi szerződés vonatkozásában a Ptk. 6:86. § (1) bekezdésében foglalt értelmezési szabályt alkalmazva, - a megállapodás körülményeire figyelemmel a felek akarata szerint önhibának a próbaidő alatt csak a munkavállaló általi jogviszonymegszüntetés tekinthető. Ezzel ellentétes értelmezésre vezet, ha a munkáltató próbaidő alatt, azonnali hatállyal történő jogviszony megszüntetése is önhibának minősülne, ami a munkavállalót kiszolgáltatott helyzetbe hozná a munkáltató egyoldalú döntésével szemben. Állítása szerint a szerződés megkötésekor a felek akarata erre nyilvánvalóan nem irányulhatott. Ilyen esetben a felperesnek a jogszabály (Hszt. felsorolt rendelkezései) pontos tartalmáról kifejezett tájékoztatást kellett volna nyújtania részére, amely elmaradt. Végül hivatkozott arra is, hogy a megállapodás a Hszt. 100. §-ában foglaltakba ütközik, mely szerint a megtérítési kötelezettség nem terjed ki arra az esetre, ha a szolgálati jogviszonyt a munkáltató szünteti meg próbaidő alatt.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Kifogásolta, hogy az alperes hivatásos szolgálati jogviszonyának 2022. november 1-jétől való fennállására figyelemmel az Mt. rendelkezései alkalmazhatók lennének. A Hszt.-nek nem háttérjogszabálya az Mt. és a Ptk. sem, ezért a fellebbezés ezen jogszabályokra való utalását irrelevánsnak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek között megkötött megállapodás 9. pontja rögzítette, hogy mit tekintenek önhibának, a Hszt. 80. § (2) bekezdés h) pont szerinti próbaidő alatti jogviszony megszüntetését is ebbe a körbe sorolták, amely mind az esetében, mind az alperes vonatkozásában fennáll. Megismételte, hogy a szerződés Hszt. 132. § (3) bekezdése miatti részleges érvénytelensége nem áll fenn; a követelés összege nem volt előre meghatározható, mert azt befolyásolta, hogy az alperes a felperes által biztosított kollégiumi elhelyezést és étkezést mennyiben veszi igénybe, amit az elsőfokú peres eljárásban a csatolt iratokkal alátámasztott és azt az alperes nem cáfolta.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozott.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108.§ (1) bekezdésben foglaltak alapján kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében – a Kp. 2. § (1)-(4) bekezdés és Pp. 346.§ (5) bekezdés megjelölése ellenére – eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket túlnyomórészt felhívta, azokat azonban nem megfelelően alkalmazta és értelmezte, emiatt döntésével a másodfokú bíróság nem értett egyet.

[18] A Hszt. 132.§ (1) bekezdése alapján szolgálati érdekből a munkáltatói jogkört gyakorló eljáró a hivatásos állomány tagjával vagy a hivatásos szolgálatot vállaló személlyel tanulmányi szerződést köthet a betöltött vagy tervezett szolgálati beosztás, vagy a szolgálati viszony létesítéséhez vagy fenntartásához szükséges iskolai végzettség, szakképzettség, rendvédelmi tárgyú szakmai képzettség, nyelvtudás megszerzésére. Nem köthető tanulmányi szerződés, ha a tanulmányok elvégzésére a munkáltatói jogkört gyakorló eljáró a hivatásos állomány tagját kötelezte. A (3) bekezdés szerint a tanulmányi szerződésben meg kell határozni a hivatásos állomány tagját vagy a hivatásos szolgálatot vállalót megillető támogatás formáját és mértékét, a tanulmányok befejezése után a rendvédelmi szervnél kötelezően szolgálati viszonyban eltöltendő idő tartamát, továbbá a tanulmányi támogatás pénzben kiszámított összegére vonatkozó megtérítési kötelezettséget, ha a hivatásos állomány tagja a tanulmányait nem fejezi be, vagy a szerződésben vállalt időtartamot önhibából nem tölti le.

[19] A törvényszék megállapításával egyezően rögzíthető az anyagi jogi felülbírálathoz, hogy a felek tanulmányi szerződésére a Hszt. 132.§-a irányadó volt. A szerződés megkötésekor az alperes még munkaviszonyban állt a felperessel, azonban, - ahogy a megállapodás I. 1. pontjában rögzítették - az határozott ideig, 2022. október 20. napjáig állt fenn, azt követően az alperes a Hszt. hatálya alá került. A felperes, mint munkáltató az alperes hivatásos szolgálatot vállaló munkavállalóként vett részt a szerződésben, a szerződés 4. pont alapján a munkáltató a szakember-utánpótlásának biztosítása érdekében vállalta támogatni az alperes közbiztonsági járőr szakképesítést adó tanulmányainak elvégzését a munkaviszonya, valamint a hivatásos szolgálati jogviszonya keretében.

[20] Mindezt az alperes érvelése, miszerint az Mt. rendelkezései a tanulmányi szerződésre alkalmazhatók, nem foghatott helyt, az elsőfokú ítélet ezt is helyesen állapította meg. Ugyanakkor a törvényszék a szerződés értelmezésekor nem vette figyelembe, hogy a Hszt. kógens szabályozásával szemben, attól – eltérést nem engedően - kikötött feltételek nem voltak alkalmazhatóak. A Kúria az EBH2009.2082. számon közzétett határozatában kimondta: a szolgálati viszony az állam és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a törvényben és más jogszabályokban meghatározott jogosultságok illetik és kötelezettségek terhelik. A szolgálati viszonyra vonatkozó szabályok ezért alapvetően kógenssek, ami miatt nincs lehetőség elő, a hivatásos állomány tagja részére kedvezőbb megállapodás megkötésére úgy, ahogyan arra a munkaviszonyban foglalkoztatott munkavállalók esetében a Munka Törvénykönyve lehetőséget ad. A Hszt. tehát kógens szabályozást tartalmaz, kógens jogszabályi rendelkezésektől a felek megállapodása és a munkáltató egyoldalú nyilatkozata sem térhet el.

[21] Alappal állította a fellebbezésében az alperes, hogy a tanulmányi szerződés a keresettel érvényesített, 6. pont b) alpont ba), bc) és bf) pontjaiban felsorolt, megtérítési kötelezettség alá eső támogatások pénzben kiszámított összegét nem tartalmazta arra az esetre, ha az alperes a szerződésben vállalt időtartamot önhibából nem tölti le. Ugyanígy a Hszt. 100.§ (1)-(2) bekezdésben szabályozott megtérítési kötelezettség rendelkezéseitől eltérő kikötést rögzít a tanulmányi szerződés az önhiba körébe eső, meghatározott időtartam előtti jogviszony megszűnés/megszüntetés kógens esetköreitől eltérően is. Miután a hivatásos állomány tagjaira vonatkozó jogszabályi rendelkezések kógenssek (EBH2010.2259.), továbbá a bírói gyakorlat rögzítette azt is, hogy a kógens rendelkezések nem értelmezhetők kiterjesztően (EBH2016.M.11.), a kógens törvényi rendelkezés alkalmazásakor nem lehet az érdemi döntést analógiára alapozni (BH2016. 250.).

[22] A szerződéses kikötés, meg nem engedett módon tért el a Hszt. 132. §-tól, ezért a munkáltató által próbaidő alatt megszüntetett szolgálati jogviszony esetén (megtérítési

kötelezettségre hivatkozással) az alperes alappal nem követelheti az általa Hszt. 80. § (2) bekezdés h) pont okán felszámolt jogviszony fenntartására a felperes által szerződésben vállalt időtartam ki nem töltése miatti, egyébként a Hszt. 132.§ (3) bekezdése ellenére pénzben ki nem fejezett megtérítést.

[23] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet megalapozatlanság miatt elutasította.

[24] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntése megváltoztatása folytán pernyertes alperes javára a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. §-a alapján alkalmazandó, a Pp. 80.§ (1) bekezdése, 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdésben foglaltak ellenére a Pp. 82.§ (3) bekezdés alapján mellőzte a perköltség megállapítását, figyelemmel arra, hogy az alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján igényelt ügyvédi munkadíj igazolásához a megbízási szerződést elmulasztotta csatolni.

[25] A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a 39.117 forint elsőfokú- és az 52.156 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) beaz kezdsében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. március 19.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró